

Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, vonnis van 8 mei 2013

Huwelijk – Afstamming – Erkenning van vaderschap – Nietigverklaring vorderingen – Betwisting vermoeden van vaderschap – Artikel 42, 3° WIPR – Artikel 3, 1°, a) Brussel IIbis – Artikel 61 WIPR – Samenhang – Schijnhuwelijk – Schijnerkenning – Artikel 146bis BW – Openbare orde – Wilsgebreken – Artikel 330 BW – Artikel 62 WIPR – Artikel 318, § 3 BW

Mariage – Filiation – Reconnaissance de paternité – Action en annulation – Contestation de la présomption de paternité – Article 42, 3° CODIP – Article 3, 1°, a) Bruxelles IIbis – Article 61 CODIP – Connexité – Mariage simulé – Article 146bis C. civ. - Ordre public – Vices du consentement – Article 330 C. civ. - Article 62 CODIP – Article 318, § 3 C. civ.

In zake: A.R.Nr. [...] /A

K.,

zonder gekend beroep, geboren te Lier op [...] 1930, wonende te [...],

eisende partij

- verschijnende bij meester F. Guffens loco meester W. Stabel, advocaat, kantoorhoudende te 2650 Edegem, Hovestraat 28, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013,

tegen:

M.,

geboren te Paramaribo op [...] 1984, wonende te Suriname, [...],

verwerende partij

- niet verschijnend noch iemand voor haar, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013,

en:

Meester Willems Ann,

advocaat, kantoorhoudende te 2060 Antwerpen, Osystraat 13,

- in haar hoedanigheid van voogd ad hoe over de minderjarige kinderen D., geboren op [...] 2003, A., geboren op [...] 2007, Y., geboren op [...] 2008 en T., geboren op [...] 2009, wonende te Suriname, Paramaribo,

- hiertoe aangesteld bij beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd 10 juli 2011, gekend onder ARV [...],

Vrijwillig tussenkomende partij

- persoonlijk aanwezig, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013.

In zake: A.R.Nr. [...] /A:

K., zonder gekend beroep, geboren te Lier op [...] 1930, wonende te [...],

Eisende partij

- verschijnende bij meester F. Guffens loco meester W. Stabel, advocaat, kantoorhoudende te 2650 Edegem, Hovestraat 28, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013,

tegen:

1. **M.**, geboren te Paramaribo op [...] 1984, wonende te Suriname, [...],

Eerste verwerende partij

- niet verschijnend noch iemand voor haar, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013,

2. **Meester Vanderzande Karin**,

advocaat, kantoorhoudende te 2600 Antwerpen-Berchem, Elisabethlaan 1 bus 11,

- in haar hoedanigheid van voogd ad hoc over het minderjarige kind S., geboren te Suriname, Paramaribo op [...] 2011,

- hiertoe aangesteld bij beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen,

Tweede verwerende partij

- persoonlijk aanwezig, ter zitting van 20 februari 2013 en 10 april 2013.

1. Procedure:

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- de inleidende dagvaardingen dd. 14 februari 2011 (AR [...] /A) en 2 mei 2012 (AR [...] /A),
- de brief van mevr. M. gedateerd 6 maart 2011, toegekomen op de griffie op 25 mei 2011, (AR [...] /A),
- de beschikkingen conform artikel 747 Ger. Wb.,
- de vrijwillige tussenkomst van Mr. Ann Willems als voogd ad hoc, (AR [...] /A),
- de conclusies voor partij K. en de stukken.

Partijen (met uitzondering van mevr. M.) werden gehoord op de zittingen van 20 februari 2013 en 10 april 2013 in raadkamer.

Op de zitting van 20 februari 2013 werd de zaak overgemaakt aan het Openbaar Ministerie voor schriftelijk advies.

Het Openbaar Ministerie gaf schriftelijk advies op 20 maart 2013 en adviseerde de vorderingen tot nietigverklaring van het huwelijk en van vier erkenningen en de vordering tot betwisting van het vaderschap gegrond te verklaren. Partijen hebben de kans gekregen voor een repliek op de zitting van 10 april 2013 en verwezen naar hun eerder ingenomen standpunten.

Mevr. M. is niet verschenen, noch iemand voor haar. Het vonnis zal tegenover haar niettemin geacht worden op tegenspraak te zijn geweest conform artikel 747, §2, zesde lid Ger. Wb.

2. Situering van het geschil:

Dhr. K. kent de tante van mevr. M. sinds 2009. In juli 2010 ontmoet hij samen met de tante op het terras van een café te Heist-op-den-Berg de vader (broer van de tante) van mevr. M. Hij had het erover dat zijn echtgenote overleden was en dat hij zich eenzaam voelde.

Hierop boden de vader en de tante van mevr. M. hem aan om met hen mee te gaan naar Suriname teneinde er mevr. M. te ontmoeten. Dhr. K. ging hierop in en op 23 juli 2010 zijn ze naar Suriname gegaan. Dhr. K. heeft aldaar tot 1 augustus 2010 verbleven en is in die tijd, namelijk op 29 juli 2010, gehuwd met mevr. M. In de huwelijksakte heeft dhr. K. ook 4 kinderen van mevr. M. erkend. Er is tijdens zijn verblijf in Suriname geen seksueel contact geweest tussen dhr. K. en mevr. M. (deze laatste erkent dit in haar brief aan de rechtbank).

Na de terugkeer van dhr. K. in België hebben betrokkenen elkaar niet meer ontmoet. Mevr. M. is op 25 augustus 2011 bevallen van een kind.

Mevr. M. heeft via de ambassade te Caracas een aanvraag ingediend om de 4 kinderen die in de huwelijksakte erkend werden, te laten registreren in het rijksregister. Het Openbaar Ministerie adviseerde de F.O.D. Buitenlandse Zaken om niet in te gaan op het verzoek tot registratie van deze kinderen.

Mevr. M. diende op 11 februari 2011 eveneens een visumaanvraag gezinshereniging in. Het visum werd geweigerd op 4 mei 2011.

Dhr. K. is op 14 februari 2011 overgegaan tot dagvaarding strekkende tot nietigverklaring van zijn huwelijk met mevr. M. en tot nietigverklaring van de erkenning van haar vier kinderen op het moment van het huwelijk. Op 2 mei 2012 ging dhr. K. over tot dagvaarding strekkende tot betwisting vaderschap over het vijfde kind van mevr. M.

3. De vorderingen:

3.1. De procedure met rolnummer [;]/A

Dhr. K. vordert in essentie volgende zaken:

- In hoofdorde: de akte d.d. 29 juli 2010 in haar geheel, inclusief alle rechtshandelingen die hierin werden gesteld, nietig te willen verklaren met terugwerkende kracht tot de datum van afsluiten wegens in strijd met de openbare orde door het gebrek aan een rechtsgeldige toestemming in hoofde van dhr. K. Te zeggen voor recht dat deze akte nooit enig rechtsgevolg heeft gehad.

In ondergeschikte orde:

- Te zeggen voor recht dat het huwelijk tussen partijen van 29 juli 2010 niet rechtsgeldig werd gesloten bij gebreke aan (een rechtsgeldige) toestemming van concludant (artikel 146 juncto artikel 180 B.W), minstens overeenkomstig artikel 146bis B.W. juncto artikel 184 B.W.
- Vervolgens het huwelijk tot stand gekomen te Suriname op 29 juli 2010 te vernietigen met terugwerkende kracht.

- Vervolgens de erkenning van de minderjarige kinderen: D., geboren op [...] 2003; A., geboren op [...] 2007; Y., geboren op [...] 2008; en T., geboren op [...] 2009 teniet te doen en nietig te willen verklaren wegens gebrek aan geldige toestemming in hoofde van concludant overeenkomstig artikel 330 B.W.
- In elk geval mevr. M. te veroordelen tot de kosten van het geding.

De voogd ad hoc is van oordeel dat de erkenning van de kinderen D., A., Y. en T., kan worden nietigverklaard in toepassing van art. 330 B.W. nu de vordering tijdig werd ingesteld; er geen bezit van staat bestaat in hoofde van dhr. K. opzichtens voornoemde kinderen en duidelijk is aangetoond dat dhr. K. werd bedrogen.

3.2. De procedure met rolnummer [...]A

Dhr. K. vordert:

- Deze zaak samen te voegen met de zaak gekend onder het rolnummer [...]A wegens samenhang van beide zaken.
- Vervolgens het vaderschap van dhr. K. ten aanzien van S., geboren te Suriname, Paramaribo op [...] 2011, teniet te doen en te zeggen voor recht dat dhr. K. niet de vader is van voormeld minderjarig kind.
- Mevr. M. te veroordelen tot de kosten van het geding.

De voogd ad hoc is van oordeel dat dhr. K. niet de vader kan zijn van het kind S., nu blijkt dat dhr. K. en mevr. M. nooit op hetzelfde adres ingeschreven hebben gestaan, zelfs nooit seksueel contact hebben gehad en alleszins nooit samen zijn geweest op het moment van de vermoedelijke verwekking van het kind.

4. Beoordeling:

4.1. Rechtsmacht en internationale bevoegdheid van de rechtbank

Overeenkomstig artikel 42, 3° WIPR is de Belgische rechter bevoegd kennis te nemen van de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk tussen partijen, aangezien eiser reeds meer dan 12 maanden zijn gewone verblijfplaats in België heeft. Ook op grond van art. 3, 1°, a) van de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (de zogenaamde Brussel IIbis Verordening) zijn de Belgische gerechten *in casu* bevoegd.

Ook aangaande de vorderingen met betrekking tot de minderjarige kinderen is de Belgische rechter bevoegd op basis van artikel 61 WIPR.

Dit artikel bepaalt immers:

"De Belgische rechters zijn bevoegd kennis te nemen van de vorderingen betreffende de vaststelling of betwisting van vaderschap of moederschap, naast de gevallen voorzien in de algemene bepalingen indien:

2° de persoon van wie het vaderschap of het moederschap wordt aangevoerd of betwist, bij de instelling van de vordering zijn gewone verblijfplaats in België heeft. "

4.2. Samenhang

Alle voormelde vorderingen zijn manifest samenhangend, zodat het behoort de zaken met rolnummers [.;]/A en [...]/A samen te voegen.

4.3. Ten gronde

4.3.1. De vordering tot nietigverklaring van de akte van 29 juli 2010

Dhr. K. vordert de nietigverklaring van de akte van 29 juli 2010 opgesteld in Suriname waarin zowel het huwelijk tussen dhr. K. en mevr. M. als de erkenning van haar vier oudste kinderen werden geakteerd.

Op deze vordering kan niet worden ingegaan. Deze vordering doet uitschijnen dat gevraagd wordt een authentieke akte nietig te horen verklaren omwille van vormgebreken.

Overeenkomstig art. 47 W.I.P.R. (toepasselijk recht inzake de vormvereisten van de huwelijksakte) juncto art. 67 W.I.P.R. (toepasselijk recht inzake de vormvereisten van een erkenningsakte) is op de akte opgesteld te Paramaribo (Suriname) op 29 juli 2010 het Surinaams recht van toepassing. Wat betreft het feit dat in de huwelijksakte ook de 4 kinderen van de vrouw erkend werden door de man, kan gesteld worden dat op formeel vlak, naar Surinaams recht, de akte rechtsgeldig is opgesteld. Immers bepaalt artikel 335 van het Surinaamse Burgerlijk Wetboek dat "*erkenning kan geschieden: bij akten van geboorte en huwelijk; door een akte van erkenning, overeenkomstig artikel 30; door alle andere authentieke akten*".

Dhr. K. blijft in gebreke om het bewijs te leveren dat de Surinaamse authentieke akte behept is met een vormgebrek. Derhalve kan op de door dhr. K. in hoofdorde gestelde vordering niet worden ingegaan. Het is ten andere ook niet nuttig om louter de akte (instrumentum) nietig te verklaren, waar men de onderliggende rechtsverhouding (negotium) wil ongedaan maken.

4.3.2. De vordering tot nietigverklaring van het huwelijk

De grondvoorwaarden voor het sluiten van een huwelijk dienen in principe aangeknoopt te worden aan het personeel statuut van de echtgenoten, *in casu* de Belgische en de Surinaamse wet.

Volgens deze wetgevingen dient een huwelijk gericht te zijn op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en heeft de afwezigheid van toestemming of de ongeldigheid ervan de nietigheid van het huwelijk tot gevolg.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146*bis* in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146*bis* bepaalt: “*Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*”

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal privaatrechtelijke openbare orde het huwelijk nietig verklaren wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

De beperkende connotatie die de term “enkel” in taalkundig opzicht heeft, kan voor verwarring zorgen. In een grammaticale interpretatie van de wet, gekoppeld aan een *a contrario*-redenering zou men kunnen beweren dat er geen schijnhuwelijk is bij een combinatie van motieven. Het gezond verstand en de geest van de wet verzetten zich tegen een dergelijke redenering. Bij de beoordeling of het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is, moet a priori nagegaan worden of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan er geen enkel bezwaar zijn om - *a fortiori* - tot een schijnhuwelijk te besluiten wanneer het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel gecombineerd wordt met andere motieven. In een teleologische interpretatie van de wet wijst het gebruik van de term “enkel” op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont (G. VERSCHELDEN, *Handboek Belgisch familierecht*, Gandaius, Brugge, die Keure 2010, p. 420, nr. 996).

Uit het geheel der elementen en documenten vervat in het dossier blijkt dat het huwelijk geen schijnhuwelijk is en dat mevr. M. nooit de gemeenschappelijke bedoeling heeft gehad werkelijk een duurzame levensgemeenschap op te bouwen:

- Snelle gang van zaken: betrokkenen kenden elkaar volstrekt niet toen ze met elkaar gehuwd zijn. Ze hadden elkaar enkele dagen voor het huwelijk voor het eerst ontmoet;
- Kennismaking via bemiddeling van tussenpersonen: het zijn de vader en de tante van mevr. M. die dhr. K. hebben ontmoet in België en hem nadien mee naar Suriname hebben gelokt om te huwen;
- Leeftijdsverschil: de man is 54 jaar ouder dan de vrouw;

- Zwakke sociale positie van dhr K.: meneer gaf te kennen eenzaam te zijn en was aldus een gemakkelijk slachtoffer om een schijnhuwelijk mee aan te gaan, alleen al door het vooruitzicht dat er terug een vrouw in zijn leven zou zijn;
- Niet-naleving huwelijkstradities: er vond geen huwelijksfeest plaats. Bij de huwelijksvoltrekking waren enkel de vader en de moeder van de vrouw aanwezig, alsook enkele voor de man onbekende getuigen. Na het huwelijk is er nooit enig seksueel contact geweest;
- Andere relatie: het staat vast dat mevr. M. een buitenechtelijke relatie had. Op [...] 2011 is zij bevallen van een vijfde kind. Vermits dhr. K. sinds augustus 2010 niet meer naar Suriname geweest is, kan hij onmogelijk de vader zijn van dit kind;
- Verblijfsrecht: mevr. M. en haar kinderen hebben geen verblijfsrecht in België en kunnen dit verkrijgen via het betrokken huwelijk met erkenning. Wat de kinderen betreft heeft de vrouw al via de ambassade te Caracas een verzoek ingediend om hen te registreren in het rijksregister. Ook zijzelf heeft reeds een visum gezinshereniging aangevraagd, dat evenwel werd geweigerd.

Uit de verklaringen in het dossier blijkt verder dat mevr. M. uit is op het fortuin van dhr. K. Een combinatie van motieven, *in casu* verblijfsrecht en het bekomen van fortuin, belet de kwalificatie schijnhuwelijk niet, nu uit het dossier duidelijk blijkt dat mevr. M. nooit de intentie heeft gehad om met dhr. K. een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Het ontbreken van deze laatste intentie is het doorslaggevend criterium om van een schijnhuwelijk te kunnen spreken.

Uit al deze elementen dient afgeleid te worden dat het huwelijk van betrokkenen nooit meer is geweest dan een pure komedie, die ver af staat van de gemeenschappelijke wil om een gebonden en duurzame leefgemeenschap tot stand te brengen.

De gemeenschappelijke wil om een bindende levensgemeenschap tot stand te brengen bleek afwezig bij het aangaan van het huwelijk, ogenblik waarop de geldigheid dient te worden beoordeeld en dit gebrek is niet vatbaar voor bevestiging achteraf gezien de strijdigheid van een dergelijk schijnhuwelijk met de openbare orde.

Het huwelijk van dhr. K. en mevr. M. is derhalve nietig wegens strijdigheid met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

4.3.3. *De vordering tot nietigverklaring van de erkenning van de vier oudste kinderen*

Wat het toepasselijke recht betreft inzake de erkenning, worden overeenkomstig art. 62 WIPR de vaststelling en de betwisting van het vaderschap (...) van een persoon beheerst door het recht van de staat waarvan hij de nationaliteit heeft bij de geboorte van het kind, of, indien de vaststelling het resultaat is van een vrijwillige handeling, bij het verrichten van die handeling.

Dit impliceert dat *in casu* Belgisch recht dient te worden toegepast op de erkenning, vermits dhr. K. de Belgische nationaliteit heeft.

Naar Belgisch recht kan een erkenning van een kind worden nietig verklaard op grond van art. 330 B.W. wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- De vordering moet worden ingesteld binnen het jaar nadat de erkenner ontdekt dat hij niet de biologische vader is van de erkende kinderen;
- De vordering moet worden ingesteld tegen de moeder en de erkende kinderen;
- De erkenner mag geen bezit van staat hebben ten opzichte van de erkende kinderen;
- Diegene die de erkenning betwist moet aantonen dat aan zijn toestemming een gebrek kleefde. Dit gebrek is een wilsgebrek: dwaling, bedrog of geweld.
Een wilsgebrek kan echter niet worden ingeroepen door de partijen die betrokken waren in een geding tot machtiging erkenning voorzien bij art. 329bis §2 B.W.;
- Diegene die de erkenning betwist moet aantonen dat de erkenner niet de biologische vader is van het erkende kind.

In casu is aan deze voorwaarden voldaan.

Op 29 juli 2010 erkende dhr. K. de oudste vier kinderen van mevr. M. Op 14 februari 2011 ging dhr. K. reeds over tot dagvaarding in nietigverklaring van de gedane erkenningen. De vordering is bijgevolg tijdig ingesteld.

Dhr. K. heeft geen bezit van staat opzichtens de kinderen van mevr. M. Deze kinderen dragen enkel zijn naam. Voor het overige heeft hij met deze kinderen geen uitstaans: zijn familie beschouwt hen niet als zijn kinderen, hij draagt geenszins bij tot hun opvoeding en hij was nooit aanwezig bij de bevalling van de kinderen. Van bezit van staat in de zin van art. 331 nonies B.W. is dan ook geen sprake.

Indien de erkenner de nietigheid van een door hem gedane erkenning vordert, moet de vordering worden ingesteld tegen het kind en de moeder of de vertegenwoordiger van het kind. *In casu* zijn moeder en kinderen in de procedure betrokken.

Opdat een erkenning zou kunnen worden nietigverklaard dient diegene die deze vordering stelt aan te tonen dat zijn toestemming is aangetast door een gebrek. Dit gebrek kan ofwel een geestesstoornis zijn ofwel een wilsgebrek: dwaling, bedrog of geweld. Enkel wanneer de erkenning is gebeurd na machtiging door de rechtbank van eerste aanleg krachtens art. 329bis §2 lid 2 B.W. kunnen diegenen die hun toestemming dienen te geven tot erkenning zich niet op een wilsgebrek beroepen.

In casu is de erkenning gebeurd met toestemming van de moeder, zoals uitdrukkelijk is vermeld in de akte van 29 juli 2010.

Dhr. K. roept zowel dwaling als bedrog in als wilsgebrek.

Opdat dwaling zou kunnen worden ingeroepen moet worden aangetoond dat deze dwaling verschoonbaar is, d.w.z dat deze dwaling zou zijn begaan door ieder normaal vooruitziend en voorzichtig persoon geplaatst in dezelfde concrete omstandigheden. Deze dwaling moet bovendien slaan op het biologisch vaderschap over de te erkennen persoon. *In casu* staat buiten kijf dat dhr. K. onmogelijk de biologische vader kan zijn van de vier oudste kinderen van mevr. M. Voorafgaand aan het huwelijk was hij immers nooit in Suriname geweest. Dhr. K. wist bijgevolg dat hij niet de biologische vader van deze kinderen was. Het is derhalve uitgesloten dat hij omtrent dit punt heeft gedwaald.

Er is daarentegen wel sprake van bedrog. Bedrog is opzettelijk verwekte dwaling en is aanwezig wanneer iemand (meestal de moeder) de erkenner ertoe bewogen heeft de erkenning te doen op grond van een onjuist element. Er moeten dus kunstgrepen (art. 1116 BW) of listen worden gebruikt met het doel bij de erkenner een waanidee te creëren omtrent de genetische of biofysiologische werkelijkheid. Ook een bedrieglijk stilzwijgen kan als kunstgreep worden aangemerkt. In een geval waarin de moeder van het kind listig gebruik - misbruik - maakte van de handicap van de erkenner om haar doel te bereiken, hem geen tijd tot nadenken gaf en hem voorspiegelde dat het kind haar anders zou worden afgepakt en dat zij na de erkenning samen zouden gaan wonen, werd de erkenning nietig verklaard, onder meer op grond van bedrog. Mondelinge en schriftelijke getuigenverklaringen wezen alle in de richting dat de moeder de erkenner bewust had gemanipuleerd en hem omtrent de draagwijdte van de erkenning totaal had doen dwalen (G. VERSCHELDEN, "Art. 330 B.W.", in X., *Personen- en familierecht met overzicht van rechtspraak en rechtsleer*, Mechelen, Kluwer 2011, p. 29-30, nr. 48 en de verwijzingen aldaar).

Uit het door het Openbaar Ministerie gevoerde informatieonderzoek komt naar voor dat de vader van mevr. M. hem voorspiegelde dat zijn dochter de ideale vrouw voor dhr. K. was en dat zij bereid was om voor hem te zorgen. Tevens werd hem voorgespiegeld dat hij wettelijk verplicht was om bij het huwelijk met mevr. M. meteen ook haar vier kinderen te erkennen. Het is derhalve duidelijk dat dhr. K. werd misleid door mevr. M. Uit het dossier blijkt verder dat alles ook om geld en verblijfspapieren draait. Bijgevolg staat het vast dat er *in casu* onmiskenbaar sprake is van bedrog.

Uit de voorliggende stukken blijkt tenslotte dat dhr. K. nooit in Suriname is geweest voor juli 2010, terwijl de 4 oudste kinderen van mevr. M. op de volgende data zijn geboren:

D., geboren op [...] 2003,
A., geboren op [...] 2007,
Y., geboren op [...] 2008, en
T., geboren op [...] 2009.

Hieruit volgt ontegensprekelijk dat voormelde kinderen zijn geboren vóórdat dhr. K. mevr. M. heeft leren kennen. Bijgevolg staat het onmiskenbaar vast dat dhr. K. onmogelijk de biologische vader kan zijn van voornoemde kinderen.

Er bestaat derhalve grond tot nietigverklaring van de erkenning van de volgende kinderen op basis van artikel 330 B.W.:

D., geboren op [...] 2003,
A., geboren op [...] 2007,
Y., geboren op [...] 2008, en
T., geboren op [...] 2009.

4.3.4. *Betwisting van het vaderschap over het jongste kind*

Ook op deze vordering dient het Belgisch recht te worden toegepast op grond van art. 62 WIPR, aangezien dhr. K. de Belgische nationaliteit heeft.

Krachtens art. 315 B.W. heeft S. dhr. K. als vader vermits dit kind binnen het huwelijk van dhr. K. en mevr. M. werd geboren. De nietigverklaring van het huwelijk tussen dhr. K. en mevr. M. doet hieraan geen afbreuk nu uit de artt. 201-202 B.W. volgt dat de gevolgen van het huwelijk voor de afstammelingen die voortspuiten uit dit huwelijk blijven voort bestaan.

Een betwisting van het vaderschap over S. is *in casu* ontvankelijk, aangezien:

- dhr. K. zijn vordering heeft ingesteld binnen het jaar na de ontdekking van de geboorte van dit kind;
- hij geen bezit van staat heeft opzichtsens dit kind: hij heeft dit kind nog nooit gezien en draagt niet bij tot de opvoeding van dit kind.
- alle door de wet in de procedure te betrekken partijen inzake zijn.

Deze vordering is bovendien gegrond. Op grond van art. 318 § 3 B.W. kan het vermoeden van vaderschap behoudens tegenbewijs worden betwist door eenvoudige verklaring in de gevallen voorzien bij art. 316bis B.W. Art. 316bis 2° B.W. bepaalt dat tenzij de echtgenoten op het tijdstip van de aangifte van de geboorte een gemeenschappelijke verklaring afgelegd hebben, het in artikel 315 B.W. bedoelde vermoeden van vaderschap niet meer van toepassing is wanneer het kind geboren is meer dan 300 dagen na de datum waarop de echtgenoten, blijkens het bevolkingsregister, het vreemdelingenregister of het wachtregister, op verschillende adressen zijn ingeschreven, voor zover ze nadien niet opnieuw zijn ingeschreven op hetzelfde adres.

Uit de voorgebrachte stukken blijkt dat:

dhr. K. is ingeschreven op het adres [...] terwijl mevr. M. woonachtig is te Suriname, [...].

Uit niets blijkt dat zij ooit op hetzelfde adres zijn ingeschreven geweest.

Betrokkenen hebben geen verklaring afgelegd waardoor de toepassing van art. 316bis B.W. wordt uitgeschakeld.

Hoe dan ook staat vast dat dhr. K. en mevr. M. geen contact meer hebben gehad sinds augustus 2010 en dus alleszins ook niet tijdens de periode van de vermoedelijke verwekking van het kind.

Ook deze vordering is derhalve ontvankelijk en gegrond. Dhr. K. is niet de vader van het kind S.

5. De kosten

Mevr. M. dient als in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

Er is aanleiding om twee rechtsplegingsvergoedingen toe te kennen, nu de vorderingen in beide zaken, hoewel ze samenhangend zijn en om die reden werden samengevoegd, niettemin afzonderlijke geschillen uitmaken (zie Cass. 22 april 2010, Pas. 2010, 1207, en Cass. 19 januari 2012, AR F. 10.0142. N).

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Rechtdoende op tegenspraak.

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Erik De Bock, substituut procureur des Konings.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Zegt voor recht dat de zaken met rolnummers [...] /A en [...] /A samenhangend zijn en voegt ze samen.

Verklaart de vorderingen van dhr. K. toelaatbaar en gegrond in de volgende mate:

Verklaart het huwelijk tussen dhr. K. en mevr. M., afgesloten te Paramaribo in Suriname op 29 juli 2010, nietig.

Verklaart de door dhr. K. te Paramaribo in Suriname op 29 juli 2010 gedane erkenningen van de hierna vermelde minderjarige kinderen nietig:

D., geboren op [...] 2003,

A., geboren op [...] 2007,

Y., geboren op [...] 2008, en

T., geboren op [...] 2009.

Zegt voor recht dat dhr. K. niet de vader is van S., geboren te Paramaribo in Suriname op [...] 2011.

Veroordeelt mevr. M. tot betaling van de kosten van het geding en vereffent deze in hoofde van dhr. K. op de bedragen van 364,48 euro en 284,45 euro als dagvaardingskosten en op twee maal het bedrag van 1.320 euro als rechtsplegingsvergoeding.

Wijst het anders of meer gevorderde af.

G. Lemmens

H. Smeyers

